

Μήπως έφτασε η ώρα...

Για ταξική και κοινωνική αντεπίθεση σε όλα τα μέτωπα. Στην εργασία μας, στις γειτονιές μας, στην καθημερινότητά μας. Για καταστροφή του υπαρκτού συστήματος και δημιουργία ενός άλλου κόσμου. Έφτασε η ώρα όπου λέξεις-έννοιες όπως αγώνας, αντίσταση, αντεπίθεση, αλληλεγγύη, συντροφικότητα, οριζόντιες διαδικασίες, δεν πρέπει να μείνουν άλλο στη σφαίρα του φαντασιακού και του καθαρά συντεχνιακού μοντέλου, για τους περισσότερους, αλλά να περάσουν στη σφαίρα της πραγματικότητας από όλους.

Βαδίζοντας στα χνάρια υπαρκτών αντιστάσεων (απεργίες διαρκείας, αποκλεισμοί, καταλήψεις, απαλλοτριώσεις, συλλογικές αρνήσεις πληρωμών κ.α.) ήρθε ο καιρός να αναλογιστούμε και να πράξουμε δεόντως. Να αναλογιστούμε πως έχουμε τη δύναμη να ανατρέψουμε το υπάρχον και δεδομένο, που μας κληροδότησαν, και να γεννήσουμε αυτό που μας αξίζει. Γιατί δε μας αξίζει να είμαστε οι κολίγοι των σύγχρονων μεγάλων ή μικρών τσιφλικάδων. Δε μας αξίζει να ζούμε στο περιθώριο, στην εξαθλίωση, στην τρομοκρατία της εξουσίας, από όπου αυτή κι αν προέρχεται (κεφάλαιο και κράτος).

Είναι εξόφθαλμο πως το κράτος προσπαθεί και θα επιτείνει τις προσπάθειες του για να καταστείλει τις αντιστάσεις των από κάτω με οποιοδήποτε μέσο χρειαστεί. Με εντατική στρατιωτικοποίηση της καταστολής των αγώνων. Με ποινικοποίηση ατόμων και χώρων, που αντιβαίνουν ιδεολογικά τις εντολές του και διαχέουν το μήνυμα για αντεπίθεση και διαρκείς χειραφετημένους και ριζοσπαστικούς αγώνες. Με υποστήριξη τυπική ή άτυπη, φασιστικών και ρατσιστικών ιδεολογημάτων, προκειμένου να μετατεθεί μέρος του προβλήματος από το νεκροζώντανο καπιταλιστικό σύστημα σε πλασματικές ανισότητες μεταξύ των τελευταίων της ταξικής πυραμίδας. Με τη φυσική εξόντωση στην καθημερινότητά πολλών από εμάς (ανεργία, αύξηση αστέγων, αυτοκτονίες, υποσιτισμός, εργατικά ατυχήματα, «νοσηρό» σύστημα υγείας, εξαθλίωση).

Είναι δεδομένο πως η επίθεση που δεχόμαστε τα τελευταία δύο χρόνια, με την έλευση της οικονομικής κρίσης στη ζωή μας, δε θα τελειώσει σύντομα. Αντιθέτως η παγκόσμια οικονομική κρίση φανερώνει πως πλέον ίσως να μιλάμε για συστημική κρίση του καπιταλισμού. Διέξοδος δε θα υπάρξει, με όσα μνημόνια και να υπογράψουνε, σε όσα «κουρέματα» χρέους κι αν προβούνε. Διέξοδος δε θα υπάρξει γιατί αυτοί που κινούν τα νήματα της παγκόσμιας οικονομίας, με τις πρότερες και καθόλα προβλέψιμες μελλοντικές κινήσεις τους, δεν αποζητούν λύσεις για τους πολλούς αλλά για τους εαυτούς τους.

Το εκφοβιστικό δίλημμα «συναίνεση ή χρεοκοπία», στο οποίο καλούμαστε να απαντήσουμε και να πάρουμε θέση, δεν είναι τίποτα παραπάνω από την αποδοχή μας στο νέου τύπου σύστημα δουλίας που θέλουν να μας εντάξουν. Στην καθυπόταξη και στον εξανδραποδισμό της κοινωνίας. Στη μετατροπή του ελεύθερου ανθρώπου σε ανελεύθερο πειραματόζωο ευρείας χρήσης.

Απέναντι σε αυτό το δίλημμα η απάντησή μας δε μπορεί να είναι άλλη. Η απάντησή μας έρχεται μέσα από ένα άλλο δίλημμα «Ολοκληρωτισμός ή Επανάσταση». Και δεν είναι εκβιαστικό, είναι πραγματικό. Ή μένουμε στο υπάρχον σύστημα, γρανάζια μιας πολυδουλεμένης μηχανής ή προχωράμε προετοιμάζοντας το έδαφος για την κοινωνική επανάσταση. Ή μένουμε και υποτάσσόμαστε ακόμη περισσότερο στο καθεστώς εξαθλίωσης που μας επέλεξαν για συνέχειά μας ή προχωράμε ισότιμα και αλληλέγγυα ο ένας δίπλα στον άλλο, παλεύοντας να ανατρέψουμε την κυριαρχία, για μία κοινωνία αταξική και ελεύθερη.

VILLA AMALIAS
KALAMATA 261 007

πλ. Μοναστηρακίου - Σάββατο 4/2/12 - 12 μ.μ.